

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 3-A DUPĂ RUSALII

(Despre grijile vieții)

SF. MC. MANUIL, SĂVEL,
ISMAIL, INOCHENTIE
ȘI FELIX

Ne aflăm în Duminica a 3-a după Rusalii și pericopa evanghelică de astăzi, de la Matei cap. 6, 22-33, cuprinde învățături deosebit de importante și actuale pentru viața noastră, preluate din Predica de pe Munte, rostită de Mântuitorul Hristos în Galileea și care, în ansamblul ei, este un rezumat al întregii învățături propovăduite de Hristos.

De la început remarcăm faptul că Mântuitorul ne vorbește cu referințe clare la viața noastră și ne atrage atenția asupra a două lucruri esențiale pentru noi:

① În primul rând, ne îndeamnă să fim atenți să nu ne împresoare sau copleșească grijile vieții și să nu ne alipim în mod egoist și exclusiv de lucrurile materiale ale lumii, necesare și ele până la un punct pentru viața noastră, uitând că sufletul este mai important decât toate ale lumii, iar relația noastră cu Dumnezeu trebuie să fie pe prim plan în preocupările noastre.

Esențiale sunt mântuirea și dobândirea vieții celei veșnice în Împărăția lui Dumnezeu. Grijile și preocupările pentru cele necesare vieții (hrană, îmbrăcăminte, bani, bogății, poziție socială etc.) trebuie limitate la cât ne este necesar, fără să devenim robii acestora, fără să nedreptățim pe semenii noștri. Să ne purtăm cu mult discernământ și echilibru, având deplină încredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu, care la străduința noastră ne va trimite și ajutorul Său, căci El Le-a creat pe toate și tuturor le poartă de grijă.

② A doua învățătură foarte importantă desprinsă din evanghelia de astăzi este aceea că, în dobândirea și folosirea bunurilor materiale necesare vieții noastre, trebuie să conștientizăm faptul că suntem chemați să fim împreună-lucrători cu

SĂ NE LĂSĂM ÎN GRIJA LUI DUMNEZEU

Dumnezeu, care prin purtarea Sa de grijă (Pronia Sa) ni le va rândui pe toate în folosul nostru duhovnicesc în primul rând și nu ne va părăsi nici în câștigarea celor zilnice pentru traiul nostru.

Desigur că Dumnezeu nu ne îndeamnă la resemnare și nelucrare, ci, dimpotrivă, ne atenționează să nu căutăm numai cele necesare vieții noastre biologice, să nu ne copleșească grijile zilnice, să nu alergăm toată ziua pentru agonisirea lucrurilor materiale, uitând de sufletul nostru, uitând de Dumnezeu, de Creatorul nostru, de hrana și îmbrăcăminte sufletului care sunt mult mai importante decât cele ale trupului.

Deci, Hristos ține să sublinieze faptul că nu trebuie să ne preocupe peste măsură și peste nevoile firești, ce vom mânca, ce vom bea, cum și cu ce ne vom îmbrăca. Să luăm aminte zice Domnul: „la păsările cerului care nu seamănă, nu seceră și nici nu adună în hambare”, iar Tatăl Cel Ceresc le poartă de grijă să aibă și ele cele necesare traiului lor.

La fel ne îndeamnă să privim la crinii,

la iarba și la florile câmpului care înveșmântează atât de frumos ogorul și luncile pământului, care au atâta varietate și gingășie în culori sau miros, pe care nici Solomon Regele, cu tot luxul de la curtea sa, nu le-a întrecut în frumusețe.

Concluzia, valabilă pentru noi, tot Mântuitorul o spune: dacă El poartă de grijă de întreaga Sa creație și de toate lucrurile din lume, oare nu va purta El de grijă, ca un Părinte iubitor și de noi oamenii care suntem mult mai importanți decât păsările cerului sau veșmântul efemer al câmpului? Ba da, ne va purta de grijă, căci „Știe că avem nevoie și de acelea”, și ne va ajuta să le putem dobândi.

Important este să căutăm în primul rând Împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea Lui și celelalte se vor adăuga nouă. Cât de actual rămâne, în sensul celor spuse de Mântuitorul mai sus, și îndemnul Sfântului Apostol Pavel: „Îmbrăcați-vă în Domnul Iisus Hristos, iar grija de trup să nu o faceți spre poftă”. Amin! ✦

Părintele Eugen Moraru

SFÂNTUL IERARH GRIGORIE DASCĂLUL, MITROPOLITUL ȚĂRII ROMÂNEȘTI

Demn ucenic al Starețului Paisie de la Neamț

„Numai atâta voiesc să trăiesc, cât să ajuterez pravoslaviei și neamului și fraților ca să poată cu înleznire, prin învățăturile sfinților să dobândească bunătățile cele veșnice.”

*Sfântul Ierarh Grigorie Dascalul,
mitropolitul Țării Românești*

Pe numele său de mirean Gheorghe Miculescu, Sfântul Grigorie s-a născut în București, în anul 1765, din părinți pămâneni și de bun neam. A primit o educație aleasă în științele clasice, dar și în cele duhovnicești. Deosebit de inteligent, urmează cursurile Colegiului „Sfântul Sava”, studiind, printre altele, limbile clasice - latina și greaca - gramatica și teologia. Se spune că era cel mai bun dintre cei 75 de elevi înscriși în acel moment la „Sfântul Sava”. În timpul studiilor sale la Colegiul „Sfântul Sava”, Sfântul Grigorie i-a avut colegi pe monahii Dorotei și Gherontie, ucenici ai Sfântului Paisie de la Neamț, trimiși de acesta pentru a învăța limba greacă, atât de necesară traducerilor din Sfinții Părinți.

După terminarea studiilor, în anul 1790, tânărul Gheorghe Miculescu pleacă la Mănăstirea Neamț, unde intră în ucenicie la Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț. Acesta îl tunde în monahism, cu numele Grigorie, apoi îl hirotonește ierodiacon. Împreună cu părintele său duhovnicesc, Gherontie, începe traducerea de texte patristice.

Mitropolitul Dositei Filitti al Ungrovlahiei, având și el nevoie de doi traducători

pricepuți, îi cere în anul 1796 de la Mănăstirea Neamț. Cei aleși sunt Gherontie și Grigorie. Ei reînființează tipografia Mitropoliei din București, tipăresc cărți de slujbă și învățătură, pun în rânduială biblioteca, apoi se întorc iarăși în Moldova, la metania lor.

În 1812, Sfântul Grigorie, împreună cu Gherontie, pleacă la Sfântul Munte, pentru „a se închina sfintelor mănăstiri celor de acolo și să se întâlnească cu părinții cei cuvioși pentru folosul sufletului”. Dar pe drumul de întoarcere în țară, în apropiere de Plovdiv, Bulgaria, sunt atacați de hoți, prădați de puținele lor bunuri și bătuți. Din păcate, părintele Gherontie moare în urma bătăilor crunte, iar Sfântul Grigorie este nevoit să-l îngroape la Mănăstirea Anarghiri, din apropiere. Sfântul Grigorie se va întoarce însă peste șapte ani pentru a-i lua osemintele și a le duce la Mănăstirea Neamț, așa revenind părintele Gherontie în mănăstirea de metanie.

Până în 1818 Sfântul Grigorie va rămâne și el la Neamț, când se va retrage la Căldărușani, în obștea formată de Sfântul Gheorghe de la Cernica. Timp de cinci ani va continua să traducă, dând, printre altele, prima tălmăcire în limba română a „Tratatului despre preoție” al Sfântului Ioan Gură de Aur, tradus sub numele de „Șase cuvinte pentru preoție”. În 1821 va traduce și „Cuvânt pentru preoție” al Sfântului Grigorie Teologul. La Căldărușani trăia „ca un filosof ocupat cu știința, fără a accepta să primească nici o demnitate bisericească.” Și totuși, va fi, până la urmă silit să accepte, începând cu 1823, demnitatea de mitropolit.

Urcă pe scaunul mitropolitan într-o perioadă grea pentru Mitropolia Ungrovlahiei. Se dovedește a fi foarte hotărât în deciziile sale, echilibrat, plin de înțelepciune. Cu mult tact încercă să găsească o soluție

convenabilă în problema ocupării scaunelor episcopale vacante, fiind preocupat de creșterea duhovnicească a oamenilor, pentru că își dorea păstori pricepuți. Înzestreață cu cărți școlile din eparhie și aduce aici cei mai buni profesori pentru a preda. Ajută numeroși elevi săraci să-și continue studiile și insistă în construirea de seminarii teologice. Dar mai presus de toate pune rânduială în viața monahală, instaurând regulile Sfinților Părinți în toate mănăstirile din mitropolia sa.

După izbucnirea unui nou conflict ruso-turc în 1828, Sfântul Grigorie va fi nevoit să ia calea exilului, pribegind pe la Chișinău, apoi retrăgându-se la Buzău și, în final, la Căldărușani. În tot acest timp se străduiește să-și recapete scaunul mitropolitan, căci, deși i se cere demisia, în 1831 Sfântul Grigorie va spune cu demnitate: „Dumnezeu mi-a dat suflet și eparhie și când îmi va ieși sufletul, atunci voi lăsa eparhia, pentru că acestea sunt lucruri care privesc mântuirea sufletelor.” Revine în scaunul său abia pe 22 august 1833, dar nu va mai păstori decât un an, căci pe 22 iunie 1834 Domnul îi rânduieste odihnă veșnică. A fost înmormântat după obiceiul vremii, stând în scaun, într-un mormânt boltit, în apropiere de Catedrala mitropolitană din București. Abia peste șapte ani, osemintele îi vor fi dezgropate și mutate la Mănăstirea Căldărușani.

În sesiunea de lucru din octombrie 2005, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române aprobă hotărârea de canonizare a Sfântului Grigorie, la propunerea Sinodului Mitropolitan al Mitropoliei Munteniei și Dobrogei. Astfel, i se recunoaște activitatea pastorală, culturală și duhovnicească a unuia dintre cei mai importanți ierarhi români. Proclamarea oficială a canonizării s-a făcut pe 21 mai 2006, iar în calendar a fost trecut în ziua de 22 iunie. ❖

Fapte și cuvinte

❖ *Întorcându-se din surghiun în primăvara anului 1834, a început reparația catedralei mitropolitane. Dar cei din jurul său, văzându-l slab și bătrân, l-au întrebat: Înalt Preasfințite, dar când o să vezi catedrala terminată?*

- *Îmi ajunge să încep lucrarea - a răspuns el. Cred că urmașii neapărat vor sfârși-o.*

❖ *Dintre toate cărțile, socotea mitropolitul Grigorie Dascalul că „cele mai potrivite vremii și patrioților de rând” sunt Viețile Sfinților. De aceea a început traducerea și tipărirea lor. Însă n-a apucat să tipărească decât două volume și s-a dus la Hristos. Cu*

câteva ceasuri înainte de obștescul sfârșit a spus către un episcop al său: Să nu se smintească din tipărire Viețile Sfinților și tipografiile neîncetat să lucreze, tipărind cărți folositoare de suflet! Apoi și-a dat sufletul în mâinile Domnului, la 22 iunie, 1834.

❖ *Spuneau ucenicii că nu s-a găsit nici o avere în chilia acestui cuvios mitropolit, decât cărți rânduite să se dea în dar. Deci, fiind plâns de tot poporul, a fost îngropat sub streșina catedralei. După șapte ani, osemintele sale au fost strămutate la Căldărușani. (Arhim. Ioanichie Bălan – Patericul Românesc) ❖*

DESPRE PETRECEREA EVLAVIOASĂ ÎN BISERICĂ (I)

De câte ori intrând într-o biserică, de mir sau de mănăstire, în timpul Sfintei Liturghii am fost copleșiți de sacralitatea locului prin însăși evlavia pe care o transmiteau credincioșii aflați în rugăciune? De câte ori însă, în „trecere” doar pe la biserică, sau turiști neatenți, nu pelerini, am intrat în sfântul lăcaș la vremea slujbelor și am adus cu noi spiritul lumesc, al grabei și neinteriorizării, al utilului înaintea duhovnicescului?

Cu cât biserica este mai mare, cu cât vin mai mulți credincioși la biserică, cu atât mai mare este neorânduiala și cu atât mai mare acel du-te-vino permanent în locașul sfânt. Cu greu de multe ori te poți aduna în rugăciune: uneori pentru că nu poți, alteori pentru că nu știi, nu ai cunoscut dulceața rugăciunii, a unității tale, gând și suflet, cu Dumnezeu. Sunt lucruri pe care nu le poți explica, nu poți învăța pe cineva evlavia. Doar un părinte duhovnicesc experimentat te poate îndruma spre rugăciune adevărată, cea „rostită” cu sufletul, nu cu buzele. Această rugăciune se va vedea în starea noastră în biserică. Luați aminte în timpul slujbelor la persoanele cu adevărat rugătoare: stau într-un loc, nu se mișcă de acolo, nu fac nici un zgomot, nu privesc la nimic și la nimeni. Uneori poți surprinde o lacrimă, semn al unei rugăciuni smerite ce și-a găsit drum spre Dumnezeu.

Greu să înțelegi în biserică totul de la început, să înveți ce trebuie să faci. Poate regula de aur este să intri în ea cu multă smerenie, cu aceea „frică de Dumnezeu” ce înseamnă evlavie, sfială și dragoste copleșitoare în fața lui Dumnezeu. Cu gândul că stai în fața Măreției și Atotputerniciei Lui și nu știi cum, cu vrednicie, mai întâi să-L slăvești, să-I mulțumești, și mai la urmă să-I ceri.

Un text frumos, al Sfântului Teofan Zăvorâtul (din „Învățătură despre mersul la biserică”, Editura Sophia, 2011), deosebit de actual - ca orice cuvânt scris din adâncă trăire spirituală - ne duce pas cu pas spre înțelegerea evlaviei. Cea care trebuie simțită, trăită, și nu doar conceptualizată. Vă îndemnăm să citiți cu atenție acest text, căci, iată, fiecare paragraph vorbește parcă de noi, cei de azi. Astăzi vă oferim doar prima parte din această învățătură.

„Zarva care s-a făcut aici duminica trecută îmi dă prilej să vă amintesc de starea evlavioasă în biserică. Vreau să vă

spun despre aceasta o vorbă, două, nu ca să cert pe cineva – căci dintre vinovați poate că nici unul nu este acum cu noi, și chiar dacă ar fi, fără doar și poate s-a osândit și s-a certat singur -, ci ca să nu las nebăgată de seamă întâmplarea aceasta, încât să creadă cineva că ea nu are nici o însemnătate.

Cum să nu aibă nici o însemnătate?! Să presupunem că ar fi intrat atunci aici vreun necredincios, sau vreun luteran, sau vreun catolic. Ce ar fi crezut despre noi?!

„Aha, ăștia sunt ortodocșii”, și-ar fi zis. „Aceasta este Biserica Ortodoxă! S-au adunat aici toți, mici și mari, mireni și clerici; își sărbătoresc Ortodoxia lor, dar uite ce neorânduială! Ce credință mai e și asta?”

Gândind așa, s-ar fi smintit, iar după aceea, încearcă, dacă poți, să-i mai vorbești despre sfânta noastră credință ortodoxă. Reiese că în ziua Triumfului Ortodoxiei noi am făcut de rușine Ortodoxia și Maica noastră, Sfânta Biserică Ortodoxă. Și nu avem nici o îndreptățire.

Că eram mulți, asta nu-i o îndreptățire. Atunci când se adună popor la piață, n-are cum să nu fie zarvă și vorbă – dar în biserică cu cât sunt mai mulți oameni, cu atât mai netulburată trebuie să fie liniștea și cu atât mai adâncă tăcerea! Domnul a zis: unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor (Mt. 18, 20).

Nu cu atât mai mult este El în mijloc atunci când se adună nu doi sau trei, ci sute și mii? Iar Domnul este Dumnezeul păcii și liniștii. Pe deasupra, fiecare dintre noi are un înger păzitor, înger de

pace și liniște. Aici au fost o mie de asemenea îngeri. Ce tăcere adâncă trebuia să fie aici, sub adumbrirea lor, în fața Domnului Însuși! Ioan, Văzătorul tainelor, a văzut în Cer nenumărate cete ale puterilor netrupești și de douăsprezece ori câte douăsprezece mii de sfinți – și a auzit ce? Tăcere (Apoc. 8, 1).

Așa ar trebui să fie și aici la noi: tăcere mare, dacă am lua aminte la noi înșine și la scopul pentru care ne adunăm la biserică. Îndată ce a lipsit această luare-aminte, gândurile s-au împrăștiat, am uitat și de noi înșine, și de locul în care ne aflăm, și am început să facem necuviințe. Îngeri s-au depărtat de la noi și Domnul Și-a întors fața, și ca urmare a început să ne meargă și mai rău.

Să nu spuneți: „Ispita este mare, cum să îi facem față?”

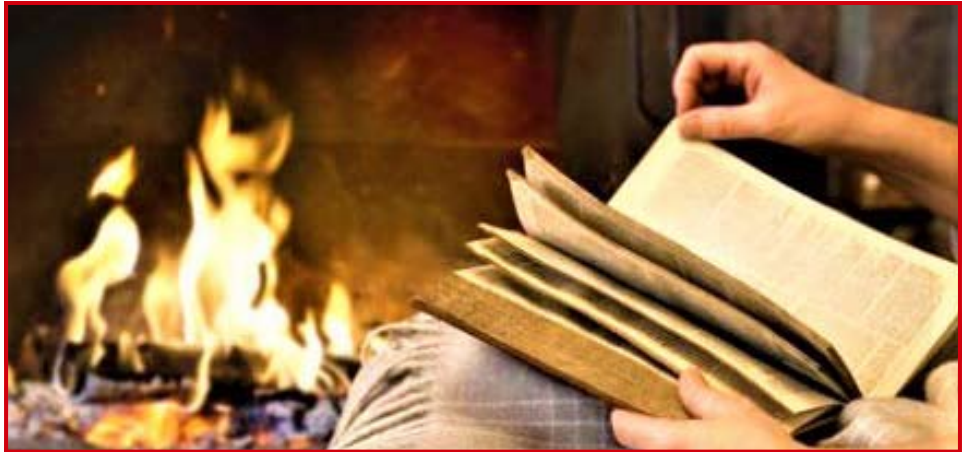
De ce să vină aici ispita?! Aici nu este loc pentru ea. Ea nici nu ar fi venit dacă n-am fi adus-o singuri – iar de vreme ce am adus-o singuri, pe ce ispită să dăm vina ca pe ceva străin, vrăjmaș, care nu ține de noi? Bun, să zicem că ar fi o ispită din afară: tocmai atunci ar fi trebuit să ne arătăm tăria. Ce virtute este aceea dacă la cea mai mică piedică și ispită ne dăm bătăuți și dăm înapoi?... Când cineva este singur și tace, de ce virtute poate să fie vorba? Când se adună mii, dar este liniște ca și cum ar fi un singur om sau ca și cum n-ar fi nimeni, atunci este virtutea adevărată! Oare duhul evlaviei este în noi atât de schimbător, încât la cea mai mică bântuire din afară se tulbură și îi tulbură pe toți cei din jur, la fel ca văzduhul, care se clintește cu ușurință și clintește tot ce este în el? Dacă așa stau lucrurile, mărunta este lauda noastră.” ❖

RUGĂCIUNEA CA FORMĂ DE REZISTENȚĂ LA MANIPULARE

Vedem din ce în ce mai des cum în diverse aspecte ale vieții social-economice și politice, noi, oamenii cetății ne aflăm împărțiți, divizați, învrăjbindu-ne unii cu alții, arătând cu degetul către cealaltă tabără care ar fi, dacă nu vinovată de toate relele din societatea noastră, cel puțin neinformată și incapabilă intelectual să discearnă adevărul de minciună, să vadă care sunt „dușmanii” sau „salvatorii” țării și bunăstării locuitorilor ei.

Fără doar și poate, covârșitoarea majoritate primește informație prin diversele canale de comunicare: de la presa scrisă la televiziune și până la rețelele de socializare. O știre aflată undeva este repede demontată în altă parte. Argumente și contra-argumente tășnesc dintr-o parte în alta. Și ușor, ușor, devii partizanul unei idei, unei susțineri. Ajungi de o parte sau alta a baricadei cu încredințarea că trebuie să faci ceva, să iei atitudine. Și uneori chiar o faci, alăturându-te unor lideri de opinie și participând la acțiuni civice: de la comunicarea unor opinii în rețelele de socializare până la participarea la proteste de stradă, mitinguri mai mult sau puțin spontane. În spate e o forță care te mișcă, te motivează să acționezi.

Și totuși, este foarte greu să ai discernământ. Am învățat cu toții, pe față, că lumea este condusă de interese – politice, economice, sociale – iar pentru a le obține, se manipulează mase mari de oameni. Fiecare dintre noi, la un moment dat, ne-am dat seama că am fost manipulați. Că adevărul nu stă tocmai așa cum știam noi. Dar din păcate extrem de puțini dintre noi avem discernământul și mijloacele necesare de a ne opune manipulării și de a vedea limpede lucrurile. Căci, nu-i așa, și cei aleși pot cădea.

Ceea ce ne propune părintele Constantin Sturzu, Consilier al Sectorului comunicare și relații publice al Arhiepiscopiei Iașilor și Purtător de cuvânt al Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, este să ne ajutăm de rugăciune pentru a rezista manipulării. Din articolul „Ca formă de rezistență la orice fel de manipulare, recomand rugăciunea”, publicat pe site-ul doxologia.ro, desprindem argumentele pentru o atitudine creștină în orice împrejurare.

„Resorturile manipulării pot fi identificate în dorința unor persoane sau grupuri de interese de a acapara puterea, în diferitele ei forme: politică, economică, culturală, spirituală etc. Oricine este văzut ca un posibil adversar devine țintă. Inclusiv

Biserica este atacată mai ales pentru că e percepută ca un pol de putere, (uneori – n.r.) nu neapărat pentru că deranjează credința pe care ea o promovează. Dar indiferent de natura manipulării, dacă ținta este Biserica sau Școala sau orice altă instituție, în spate se poate sesiza și un duh de „emancipare” a omului de sub autoritatea lui Dumnezeu. Conștient sau mai puțin conștient, cel mai adesea.

Manipularea este sesizabilă de-a lungul istoriei, încă de la începuturi. De fapt, istoria a început printr-o mare manipulare. În Rai fiind, primii doi oameni, Adam și Eva, au fost manipulați de diavolul ce li s-a arătat în chip de șarpe să nu-L creadă pe Dumnezeu, Care le poruncise să nu se atingă de pomul cunoștinței binelui și răului pentru că ar fi urmat să „moară negreșit” (Facerea 2, 17). Satana – numit și „tatăl minciunii” (Ioan 8, 44) – îi influențează prin cuvintele: „Nu, nu veți muri. Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Facerea 3, 4-5). Așa au pierdut primii oameni Raiul, așa a început istoria omenirii.

Înruparea Fiului lui Dumnezeu acum două mii de ani a însemnat o lovitură cumplită dată „tatălui” oricărei manipulări. Începând cu Cincizecimea, cei ce sunt parte vie din Trupul Bisericii „se umplu” de Duhul Sfânt. Duhul este Cel Care dăruiește discernământul necesar spre a evita orice formă de manipulare. E foarte greu, altminteri, să discerți între bine și rău, între

adevăr și minciună. Omul contemporan își pune toată nădejdea în informație. Crede că, cu cât este mai bine informat, cu atât scad șansele de a mai fi manipulat. Or, dimpotrivă, cu cât „inhalezi” o cantitate mai mare de informație, cu atât scad șansele de a avea o „minte limpede”. Poți ajunge obez din punct de vedere informațional. Curăția minții nu se obține decât prin pocăință, rugăciune, unire cu Dumnezeu. De aceea, cei cu viață îmbunătățită, despătimiți, ajung să poată sesiza orice duh necurat chiar și când se arată în chip de înger de lumină. Cu atât mai mult, sesizează orice minciună lansată de acei „lupi îmbrăcați în piei de oaie”.

Un creștin se poate implica în societate sau în politică, chiar e nevoie să facă acest pas. Dar contează în ce duh o face. Am fost măhnit să sesizez, urmărind anumite mișcări de stradă sau campanii mediatice, cum unii creștini au lăsat deoparte rugăciunea și au pus mâna pe pancarte purtând sloganuri pline de venin, de resentimente sau de ironie. Dacă o acțiune civică mă face să-mi pierd cumpătul și pacea, mai bine stau deoparte. Înseamnă ori că lucrurile sunt nu tocmai curate ori că eu sunt imatur, incapabil, deocamdată, de a lupta pentru binele comun cu mijloace creștinești.

În concluzie, ca formă de rezistență la orice fel de manipulare, recomand rugăciunea. Mutând gândul la Dumnezeu, poți sesiza mult mai ușor sursa și intenția oricăror idei lansate în public. Imposibil de manipulat sunt cei cu viață sfântă, deși sunt cei mai atacați dintre pământenii, la nivel mental.” ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 17 - 24 Iunie 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 17 iunie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Rusalii (Despre grijile vieții) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 20 iunie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 22 iunie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 23 iunie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților
	18 ³⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 24 iunie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Rusalii (Vindecarea slugii sutașului) (†) Nașterea Sf. Proroc Ioan Botezătorul - Utrenia, Sf. Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2018 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI